NORAKSTS
Lieta Nr.A42313805
SKA – 305/2007

S P R I E D U M S

Rīgā 2007.gada 22.jūnijā

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore V.Krūmiņa
senatore J.Briede
tiesnese R.Vīduša

piedaloties pieteicējam *A.L.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.L.* pieteikumu par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 24.maija lēmuma Nr.1641 atcelšanu, sakarā ar *A.L.* kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2007.gada 6.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2005.gada 5.janvārī Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policija sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.SR009079 (turpmāk – administratīvā pārkāpuma protokols) par to, ka *A.L.* 2005.gada 5.janvārī plkst.20.50 vadīja transportlīdzekli Rīgā pa Viestura prospektu no Meža prospekta puses Ostas prospekta virzienā ar ātrumu 89 km/h atļauto 50 km/h vietā. Transportlīdzekļa braukšanas ātrums konstatēts ar radaru „Stalker" Nr.21747.

Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka transportlīdzeklis vadīts 518.ceļa zīmes darbības zonā. Tādējādi *A.L.* pārkāpis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 114.punktu un izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa

149.[8]panta desmitajā daļā minēto pārkāpumu. Līdz ar to *A.L.* uzlikts naudas sods Ls 30.

Izskatījusi apstrīdēšanas iesniegumu, Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvalde ar 2005.gada 24.maija lēmumu Nr.1641 atstāja negrozītu Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas 2005.gada 5.janvāra lēmumu Nr.SR009079.

[2] 2005.gada 6.jūnijā *A.L.* vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 24.maija lēmumu Nr.1641. Administratīvā rajona tiesa ar 2006.gada 6.aprīļa spriedumu pieteikumu noraidīja, pamatojoties uz turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] No lietas materiāliem izriet, ka policijas darbinieki, izmantojot „Stalker" tipa radaru ir fiksējuši, ka *A.L.* vadītā automašīna brauca pa Viestura prospektu 518.ceļa zīmes darbības zonā, pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu par 34 km/h. Konkrētajā gadījumā pārkāpēja ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums ir pierādīts ar radara „Stalker" Nr.21747 rādījumiem. Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta otro daļu fakti (ziņas par faktiem), kas ir iegūti un procesuāli nostiprināti ar braukšanas ātruma noteikšanas mērierīcēm, var kalpot par pierādījumiem administratīvajās lietās.

[2.2] No Ceļu satiksmes likuma 43.[4]panta izriet, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir uzdevis veikt Ceļu policijai. Savukārt mērierīcēm, kas tiek izmantotas šim nolūkam, ir jāatbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām. Tiesas sēdē tika pārbaudīts un konstatēts, ka pārkāpuma fiksēšanai izmantotā mērierīce ir bijusi sertificēta un derīga transportlīdzekļu ātruma fiksēšanai (lietas 46.lapā atrodas verificēšanas sertifikāta Nr.E1108V04 kopija). No minētā dokumenta izriet, ka radars „Stalker" Nr.21747 2004.gada 16.jūlijā ir pārbaudīts Elektronisko mērījumu laboratorijā.

[2.3] Konkrētajā gadījumā Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldei, konstatējot izdarīto pārkāpumu, bija jāizdod obligāta satura administratīvais akts, līdz ar to lietderības apsvērumi šajā gadījumā Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldei nebija jāveic saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 65.panta pirmo daļu.

Tāpat noraidāms kā nepamatots ir pārkāpēja arguments par Administratīvā procesa likuma 62.panta un 81.panta ceturtās daļas neievērošanu, jo Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvalde, pieņemot galīgo lēmumu, noskaidroja un izvērtēja pārkāpēja viedokli un argumentus šajā lietā, kā arī lēmuma pamatojumā norādīja argumentus par pārkāpēja izteiktajiem argumentiem.

[2.4] Konkrētajā lietā nav konstatēti Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 248.panta trešās, ceturtās un piektās daļas pārkāpumi. Administratīvā pārkāpuma protokolu ir parakstījusi persona, kas sastādīja šo protokolu, un pārkāpējs. Savukārt lieciniekam nav obligāti jāparaksta protokols. Minētajā protokolā ir pārkāpēja pašrocīgi veikts ieraksts – paskaidrojums par administratīvo pārkāpumu. Līdz ar to noraidāms kā nepamatots pārkāpēja arguments par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 248.panta ceturtās daļas pārkāpumu. Protokolā ir redzams pārkāpēja paraksts pēc vārdiem "Tiesības un pienākumi man izskaidroti. Protokola un lēmuma norakstu saņēmu.".

[2.5] Kā izriet no liecinieka 2005.gada 10.maija paskaidrojuma pārkāpēja norādītais liecinieks ticis pieaicināts administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas gaitā, pirms lietā ticis pieņemts galīgais administratīvais akts. Līdz ar to nepamatota ir pārkāpēja sūdzība par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 260.panta pārkāpumu.

[2.6] Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvalde pārsūdzētajā lēmumā norādīja uz pārkāpēja minēto apstākli, ka administratīvā pārkāpuma protokola sadaļā par personas ziņām ierakstīta nepatiesa informācija par pārkāpēja administratīvo sodīšanu astoņas reizes kā iestādes kļūdu. Minētā kļūda konkrētajā gadījumā nav bijusi pa pamatu nelabvēlīga administratīvā akta izdošanai, jo par pārkāpēja pieļauto pārkāpumu paredzēts nemainīgs administratīvais sods neatkarīgi no tā, cik reižu pārkāpējs bijis vai nav bijis administratīvi sodīts pirms konstatētā pārkāpuma.

[2.7] Par pārkāpēju ir pieņemts nelabvēlīgs administratīvs akts. Izdodot šo aktu, Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvalde izvērtēja arī tos pārkāpēja argumentus, kurus pārkāpējs uzskatījis par iestādes faktisko rīcību un ietvēris pārsūdzētajā lēmumā. Visi pārkāpēja prasījumi kopā veido vienu prasījumu saistībā ar viena administratīvā akta tiesiskuma pārbaudi.

[3] Izskatījusi lietu sakarā ar pārkāpēja apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2007.gada 6.februāra spriedumu pieteikumu noraidīja. Tiesa atzina, ka Administratīvās rajona tiesas 2006.gada 6.aprīļa spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams. Līdz ar to saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, Administratīvā apgabaltiesa pievienojās pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai.

[4] Par apgabaltiesas spriedumu *A.L.* iesniedza kasācijas sūdzību. Tā pamatota ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Tiesa nepareizi tulkoja Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu. Pārkāpēja apelācijas sūdzībā visi Administratīvās rajona tiesas spriedumā ietvertie argumenti tika apstrīdēti, norādot konkrētu faktisko un tiesisko pamatojumu. Tiesa bez pamatojuma atzina, ka pirmās instances tiesas spriedums ir tiesisks. Lai izdarītu šādu secinājumu, tiesai spriedumā vajadzēja norādīt argumentāciju. Tiesai lieta saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 302.panta pirmo daļu bija jāizskata pēc būtības, bet tas nav izdarīts.

[4.2] Tiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 154.panta trešo daļu.

Administratīvās rajona tiesas sprieduma aprakstošajā daļā 6.punktā konstatēts, ka liecinieks *A.T.* paskaidroja – *A.L.* ātrumu nebija pārsniedzis un nevarēja pārsniegt, jo bija liela transportlīdzekļu plūsma šajā ceļa posmā. Šī liecība sakrīt ar *A.L.* paskaidrojumu. *A.T.* liecība ir tiešs pierādījums faktam, ka *A.L.* nepārsniedza pieļauto braukšanas ātrumu.

Administratīvā rajona tiesa un Administratīvā apgabaltiesa nav vērtējusi *A.T.* pirmās instances tiesas sēdē sniegto liecību par transportlīdzekļu plūsmu. Arī apelācijas sūdzībā tika norādīts, ka tiesai jāvērtē šī liecība.

[4.3] Tiesa nepiemēroja Eiropas Padomes 1998.gada 22.jūnija direktīvu 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā. Minētās direktīvas normas nepieļauj Eiropas Savienības teritorijā lietot braukšanas ātruma kontroles mērierīces, kas nav izgatavotas Eiropas Savienībā, Turcijā vai Eiropas Ekonomiskās zonas līguma valstīs.

[4.4] Tiesa nepareizi tulkoja Administratīvā procesa likuma 152.panta pirmo daļu un 154.panta trešo daļu par pierādījumu pieļaujamību. Tiesa nevērtēja, vai par pierādījumu ir atzīstams radara „Stalker" Nr.21747 mērījums „89". Konkrētajā vietā nebija pieļaujama transportlīdzekļu braukšanas ātruma noteikšana, jo minētais radars

fiksē tikai vilciena pārvietošanās ātrumu kā lielākā objekta atrašanos radara darbības zonā. Protokolā nav norādīts, kādā jutīguma režīmā bija uzstādīts radars, un nav konstatēta vieta, no kuras ir veikts ātruma mērījums, kā arī mērķa objekta atrašanās vieta. Tādēļ nav iespējams pārbaudīt, uz kādu objektu attiecas mērījuma skaitlis „89".

Tiesas sēdē policijas darbinieks nevarēja pateikt, cik lielu attālumu vispār var mērīt ar minētā tipa radaru. Starp braucošo policijas transportlīdzekli un pārkāpēja vadīto automašīnu bija metāla konstrukcijas nožogojums. Taču radara signāls neiet cauri šādām konstrukcijām. Protokolā nav norādīts, ka radars izmantots ātruma mērīšanai kustības režīmā.

[5] Tiesas sēdē *A.L.* kasācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem pamatiem. Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes pārstāvis uz tiesas sēdi nebija ieradies. Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldei par tiesas sēdes vietu un laiku bija paziņots pienācīgā kārtā. Līdz ar to Administratīvo lietu departaments, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 342.pantu, atzina, ka lietu var izskatīt bez Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes pārstāvja klātbūtnes.

Motīvu daļa

[6] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 347.panta pirmo daļu tiesa, izskatot lietu kasācijas kārtībā, pārbauda lietā esošā sprieduma tiesiskumu pārsūdzētajā daļā attiecībā uz administratīvā procesa dalībnieku, kas spriedumu pārsūdzējis, un argumentus, kuri minēti kasācijas sūdzībā. Savukārt no minētā likuma 325.panta izriet, ka kasācijas instances tiesas kompetencē ir izvērtēt, vai apelācijas instances tiesa, izskatot lietu, nav pārkāpusi savas kompetences robežas, kā arī, vai tā nav pārkāpusi materiālo vai procesuālo tiesību normas. Kasācijas instances tiesas kompetencē nav lietas faktisko apstākļu noskaidrošana un pierādījumu novērtēšana.

[7] Administratīvo lietu departaments uzskata par nepamatotu kasācijas sūdzības iesniedzēja argumentu, ka apgabaltiesa, taisot spriedumu, pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtās daļas noteikumus, jo tiesa spriedumā nav norādījusi pierādījumus, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi, un argumentus, ar kuriem noraidīti vieni vai otri pierādījumi.

Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtā daļa noteic – ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pierādījumu pārbaude apelācijas instances tiesā atbilstoši Administratīvā procesa likuma 305.panta pirmajai daļai notiek saskaņā ar šā likuma 18., 19. un 20.nodaļas noteikumiem, proti, pierādījumu pārbaudes un vērtēšanas kārtība ir identiska pierādījumu vērtēšanas un pārbaudes kārtībai pirmās instances tiesai.

No apgabaltiesas sprieduma redzams, ka apgabaltiesa sprieduma aprakstošajā daļā ir atspoguļojusi Administratīvās rajona tiesas motīvu daļā ietverto pamatojumu. Savukārt sprieduma motīvu daļas 9.punktā apgabaltiesa pievienojusies Administratīvās rajona tiesas spriedumā ietvertajam pamatojumam, norādot Administratīvās rajona tiesas sprieduma punktus (atreferēti apgabaltiesas sprieduma 3.punktā), kuriem apgabaltiesa pievienojas. Līdz ar to Administratīvo lietu departamenta ieskatā uzskatāms, ka apgabaltiesa ir izskatījusi lietu pēc būtības un ir vērtējusi lietā esošos pierādījumus, ievērojot Administratīvā procesa likuma 302.panta pirmo daļu un 305.panta pirmo daļu. Administratīvā apgabaltiesa nav atkārtojusi Administratīvās rajona tiesas motivāciju, norādot, ka tās vērtējums ir tieši tāds pats. Citiem vārdiem, izvērsta pierādījumu vērtējuma atkārtota nenorādīšana apgabaltiesas sprieduma motīvu daļā nav atzīstama par procesuālu pārkāpumu, kas varēja novest pie nepareiza sprieduma taisīšanas *(sk. Augstākās tiesas Senāta 2007.gada 3.maija sprieduma lietā Nr.SKA-143 11.punktu).*

Turklāt, lai arī kasācijas sūdzībā ir norādīts, ka apgabaltiesa nav vērtējusi kasatora argumentus, kasators nav precizējis, tieši kuri materiāli ir ignorēti un kādus apstākļus apgabaltiesai papildus vajadzēja noskaidrot.

[8] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka apgabaltiesa nav ņēmusi vērā, ka radars, ar kuru veikts mērījums, tika lietots ceļa posmā, kurā notiek intensīva satiksme. Konkrētajā vietā nebija pieļaujama transportlīdzekļu braukšanas ātruma noteikšana, jo minētais radars fiksē tikai vilciena pārvietošanās ātrumu kā lielākā objekta atrašanos radara darbības zonā. Protokolā nav norādīts, kādā jutīguma režīmā bija uzstādīts radars un nav konstatēta vieta, no kuras ir veikts ātruma mērījums, kā arī mērķa

objekta atrašanās vieta. Tādēļ nav iespējams pārbaudīt, uz kādu objektu attiecas mērījuma skaitlis „89”.

Administratīvo lietu departaments konstatē, ka apgabaltiesa ir vērtējusi, vai ātrums fiksēts tieši pārkāpēja automašīnai *(sk. apgabaltiesas sprieduma 3.3.apakšpunktu un 9.punktu)*. Tādējādi Administratīvo lietu departaments secina, ka šis kasatora arguments ir vērsts uz pierādījumu pārvērtēšanu – to ir iespējams izvērtēt, vienīgi pārvērtējot pierādījumus. Tā kā pierādījumu pārvērtēšana neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē, arguments tiek noraidīts.

Arī kasācijas sūdzībā norādītais, ka apgabaltiesa nav ņēmusi vērā, ka ir iespējamas dažādas radara kļūdas un ka pat bez kļūdīšanās iespējām ar radaru *„Stalker”* nav iespējams noteikt konkrētu transportlīdzekli, kura ātrums ir fiksēts, Administratīvo lietu departamenta ieskatā ir vērsts uz pierādījumu pārvērtēšanu, proti, izvērtēšanu, vai radara mērījums konkrētajā gadījumā ir ticams *(sal. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 15.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-248/2007 17.punktu)*. Administratīvā apgabaltiesa ir vērtējusi radara mērījumus, kas fiksēti administratīvā pārkāpuma protokolā, un atzinusi tos par ticamiem *(sk. šā sprieduma 2.1.apakšpunktu un 3.punktu)*. Līdz ar to Administratīvo lietu departaments noraida arī šo kasācijas sūdzības argumentu.

[9] Nepamatots ir kasācijas sūdzības arguments, ka tiesai, vērtējot, vai radars „Stalker” ir izmantojams, noskaidrojot transportlīdzekļa braukšanas ātrumu, bija jāpiemēro Eiropas Padomes 1998.gada 22.jūnija direktīva 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā. Eiropas Padomes 1998.gada 22.jūnija direktīva Nr. 98/34/EK noteic informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā. Līdz ar to Administratīvo lietu departaments secina, ka šī direktīva nenoteic radaru izmantošanas kārtību. Tādējādi kasatora norādītā direktīva konkrētajā gadījumā nebija jāpiemēro.

[10] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 154.panta trešo daļu. Administratīvā rajona tiesa un Administratīvā apgabaltiesa nav vērtējusi *A.T.* pirmās instances tiesas sēdē sniegto liecību par transportlīdzekļu plūsmu. Arī apelācijas sūdzībā tika norādīts par nepieciešamību vērtēt šo liecību. *A.T.* liecība ir tiešs pierādījums faktam, ka *A.L.* nepārsniedza pieļauto braukšanas ātrumu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta trešo daļu tiesa spriedumā norāda, kādēļ tā vienam pierādījumam devusi priekšroku salīdzinājumā ar citu pierādījumu un atzinusi vienu faktu par pierādītu, bet citu – par nepierādītu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem. Minētās tiesību normas otrā daļa noteic, ka nekādiem pierādījumiem nav iepriekš noteikta spēka, kas saistītu tiesu. Savukārt atbilstoši minētās tiesību normas trešajai daļai tiesa spriedumā norāda, kādēļ tā vienam pierādījumam devusi priekšroku salīdzinājumā ar citu pierādījumu un atzinusi vienu faktu par pierādītu, bet citu – par nepierādītu.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 154.pantam tiesa pati izlemj par pierādījumu ticamību un pietiekamību.

Kā secināms no Administratīvās rajona tiesas sprieduma, kuram pievienojās apgabaltiesa, tiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 154.pantam izvērtēja lietā esošos pierādījumus. Tiesa piešķīra ticamību Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes iesniegtajiem pierādījumiem – administratīvā pārkāpuma protokolam, kurā konstatēti radara „Stalker" transportlīdzekļa ātruma mērījumi, policijas darbinieku ziņojumiem, norādot, kādēļ tā dod tiem priekšroku. Ar minētajiem pierādījumiem tiesa pierādīja faktu, ka pārkāpējs pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu. Procesa dalībnieka atšķirīgs viedoklis par pierādījumu novērtējumu neliecina, ka tiesa objektīvi nenoskaidroja lietas apstākļus, nenovērtēja pierādījumus vai nedeva tiem juridisku vērtējumu *(sk., piemēram, Augstākās tiesa Senāta 2005.gada 12.oktobra spriedumu lietā SKA-420).*

Līdz ar to Administratīvo lietu departaments secina, ka apelācijas instances tiesa noskaidroja lietas apstākļus un savāca nepieciešamos pierādījumus, kā arī atbilstoši Administratīvā procesa likuma 154.pantam deva tiem juridisku vērtējumu.

Kā jau atzīts šā sprieduma 6.punktā, Administratīvo lietu departaments neizskata lietu pēc būtības un nepārvērtē apelācijas instances tiesas secinājumus par faktiem.

[11] Ievērojot spriedumā secināto, Administratīvo lietu departaments atzīst, ka apgabaltiesa pareizi tulkoja un piemēroja tiesību normas un tādējādi nepieļāva pārkāpumus, kas būtu pamats sprieduma atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2007.gada 6.februāra spriedumu, bet *A.L.* kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	senatore	*(paraksts)*	V.Krūmiņa
	senatore	*(paraksts)*	J.Briede
	tiesnese	*(paraksts)*	R.Vīduša

NORAKSTS PAREIZS
Senatore V.Krūmiņa

Rīgā 2007.gada 22.jūnijā